

Три песме – Миле Лусица

ЈЕСЕН

Не могу ја њима рећи колико волим јесен
Слеп је то народ
Груб

Не уме са бојама
А јесен без боја

Може ли неко замислити јесен без боја

И дланове пуне лишћа
И оно чекање кише
Целу јесен без жуте
Без шарених кишобрана
Што расту из ребара случајних пролазника
На улицама којима си пролазила
И оним до њих
На којима те још увек чекам
На којима те још љуби
Моја душа

Не могу ја њима рећи колико волим јесен
И онај мали свемир испод капута
Када се скупиш уз мене
А прсти нам се уједају
Од среће

А загрљај постане мера свега
Не могу ја њима рећи колико волим јесен
И да сваки лист је
Само љубав
Само љубав твоја

ОПЕТ МИРИШУ ДУЊЕ

Оно што ме убило
То још љубим

И од свих
Највише немам

Није ме страх
Притискати тугу

Људи са ранама
Никад не науче рећи збогом

Људи са ранама
Умиру двапут дневно

(Срећом јесен је, опет миришу дуње)

НЕДОСТАЈАЊЕ

О како ми сада недостаје
Неки једноставан дан
Јесењи
Да ми у костима зашуми река
И да на њој две патке плове
И да дуго
Дуго причају о љубави
Испод целог неба
Испод целог ребра

О како ми сада недостаје
Једне мале улице метар

Да ме у зглобу јутра
Бели лептир у њој учи молитву
Да ми корен и цвет
Никад не изгубе
Наду и љубав

О како ми сада недостаје

Да ме под кожом разлисташ
Као буквар
Дете
У првом основне

О ПЕСНИКУ

Миле Лисица рођен 5. августа 1986. године у Кључу. Детињство провео у селу Медна поред Мркоњић Града. У Бању Луку се доселио 1995. године, где и данас живи. Основну школу завршио у Трну, а средњу грађевинску школу завршио у Бањој Луци. Поезију пише од петог разреда основне школе.

Објављене књиге поезије *Два метра тишине* (2015), *Када те буду вриштале руке* (2016), *Округла јутра* (2017), *Кас са звездама*, хаику (2018), *Испод недодира* (2019), *Геометрија ока*, хаику (2020), *Седам грама* (2020), *Молитва шуме*, хаику (2021), *Прескочено небо*, хаику (2021), *Изабране песме*, звучно издање (2017)

Члан Удружења књижевника Републике Српске.

